

УДК 82-193.161.2

DOI: 10.31471/2304-7402-2019-2(54)-421-429

ХУДОЖНІ ДОМІНАНТИ РАННЬОЇ ТВОРЧОСТІ ВАСИЛЯ РЯБОГО НА ТЛІ ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ ЛІРИКИ КІНЦЯ ХХ – ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

М. С. Грицюк

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника;
кафедра української літератури; 76000, м. Івано-Франківськ,
вул. Шевченка, 57; тел. +380 (342) 59-60-74; e-mail: kf@pu.ukr.lit.ua*

У статті проаналізовано художні особливості ранньої творчості Василя Рябого в контексті експериментальної поезії. Доведено, що жанрова різноманітність, метафізична гармонія, звернення до архетипів, словесна гра є домінантними художніми прийомами ранньої творчості автора.

***Ключові слова:** Василь Рябий, експериментальна поезія, жанр, архетип, метафора, мотив, концепт.*

Сучасний літературний процес характеризується складністю та незавершеністю. Консолідуючи в собі досвід переосмислення цінностей в європейському культурному просторі, традиція літератури, а зокрема й лірики кінця ХХ століття, яка пройшла різні етапи та періоди розвитку, своєрідно концентрує світоглядні проблеми нашої сучасності, обираючи незвичні для цього засоби й способи вираження мистецької думки. Унікальність нових літературних генерацій – в духовній та творчій свободі, подоланні усталених догм, виході поза межі свідомого та реального. Поезія задля поезії, мистецтво заради мистецтва – це той код творчості, той проект літератури, який українські письменники намагалися здійснити протягом всього ХХ століття, а досягли лише наприкінці означеної епохи, сформувавши своєрідний осередок експериментальної поезії, котра репрезентує особливий вид текстотворчості, який потребує всебічного вивчення й дослідження.

Ім'я Василя Рябого відоме в літературі здавна. Він – письменник, журналіст, редактор, член національної спілки письменників України (з 1992 р.), Асоціації українських письменників (з 2005 р.), Національної спілки журналістів України (з 1983р.), Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Т. Шевченка (з 1989 р.), гурту паліндромістів «Геракліт» (з 1999 р.), а також лауреат численних літературних премій та нагород. У творчому доробку автора 34 поетичні збірки, серед яких «Грань», «Ворожіння на цвяхах», «Елегія для білого диму», «Шукання двійника», «Постріл горіха», «Жасминовий камінь» та ін. Свої спостереження над творчістю Василя Рябого в різні періоди розвитку літературно-

критичної думки висловили Роман Кудлик, Іван Андрус'як, Микола Жулинський, Тарас Мельничук, Ігор Римарук, Василь Герасим'юк, Роман Ворона, Дмитро Арсеніч, Микола Рачук та багато інших. Думки дослідників коливаються від беззастережного захоплення до суттєвої критики.

Першим, хто помітив літературний талант Рябого, був Роман Кудлик, який переконав читача, що ця поезія заслуговує вдумливого, зосередженого, інтелектуального ставлення, що істинно відповідає словосполученню «творча делікатність». Р. Ворона відмітив широкий спектр і розмаїття образної палітри автора, що наснажує поезію привабливістю, а по-своєму неповторне бачення світу – оригінальністю і свіжістю. Також зазначив, що поет однаково добре володіє як білим, так і римованим віршем. Ігор Римарук звернув увагу на особливо помітний взаємозв'язок людини з природою і поетове вміння проникати в одвічне змагання світла і тіьми та ствердив, що Рябий має зір і слух художника, своєрідне індивідуальне образне мислення; особлива перевага автора, що виразно окреслює його серед сучасників, – у філософській ліриці. Двоякі думки коливаються в рецензії на «Грань» Івана Андрус'яка, який вказує на строкату суміш класичної, різного роду перехідних та верлібрстичної форм, хаос образів, розмитість змістовних колізій, з яких важко вималювати щось цілісне. Найперше йому впадають у вічі крайнощі – від цікавих знахідок до безперечно слабких місць, причому обидві «крайнощі» найчастіше перебувають у межах одного твору, кидаючи прискіпливого читача то в жар, то в холод. Поет, критик, перекладач Петро Осадчук твердить, що поезія Рябого ігнорує подробиці під життя. Вона його розшифровує і наново кодує, дає освітлення тих закомарків та загогулин, куди не сягає притомлене око, що попередньо до цього звикло ковзати лише на поверхні предмета, площини, квітки, обличчя людини, що не завжди виражає саме людську сутність. У поезії Василя Рябого є ідилічне – на грані замилювання життям, і трагічне – на межі розпачу й безвиході. Такий світ, в якому живе поет. Так він бачить цей світ, прекрасний і трагічний, вільний і – уярмлений водночас. Але живий і неповторний [10, с. 503].

Незважаючи на численну кількість відгуків, схвальних рецензій, статей, творча спадщина поета досі не була предметом широкого та різнопланового дослідницького аналізу літературознавців. Сміливі експерименти із канонічною формою віршування стимулюють науковий інтерес до творчої спадщини митця. Метою дослідження є комплексний аналіз ранньої творчості, окреслення стильових домінант Василя Рябого в контексті розвитку української експериментальної літератури.

Онтологічно-буттєву основу поетичної моделі Василя Рябого вибудовує всесвітня гармонія культів стихій – першооснов буття, що в цілому створюють метафоризований Всесвіт. У своїх збірках автор розуміє і пояснює світ як одне ціле в біоритмі життя людини і природи.

Звідси – одвічний подив, захоплення, біль і сум у його слові. Він відображає думку й стан душі по-своєму, не наслідуючи нікого з попередників. Архетипні образи води, вогню, повітря, землі характеризуються значною варіативністю, суперечливою амбівалентністю і водночас доміжно психологізовані, такі, що відбивають специфіку зафіксованих авторських традиційних поглядів на світ, природу, людину. Ліричний світ Рябого здебільшого означений кольоративними атрибутами «світлий», «білий», що символізує ахроматичну чистоту, яка, тим не менш, вбирає в себе усі кольори і є понад ними. «Нащупування» великої проблеми – проблеми буття, його сутності – задає поезії широкого філософського розмаху та всеохопності. Для поета світ – відкритий і необмежений простір свободи, в якому можливість творити є основним призначенням на землі. У його поетичному світі немає нічого статичного, застиглого, кожна деталь пейзажу, настрою, образу, героя наділена максимумом сакральності, бо має значення центру. Поет перебуває зі світом у нерозривному зв'язку: *«Ми в світі, світ у нас – навечно, / не розірвати вже нічим, не затулити тінню вічі»* [5, с. 40]; *«Із кожним подихом й ковтком / все більше пізнаєш у світі. / Смакуєш істини відкриті запеклий неук під замком»* [7, с. 20]. Подекуди світ набуває форми замкнутого простору *«ніким ще не обжитої кімнати», «дому, зітканого з обману»* – і вже тоді відчувається як настроєність поезії схоплює ностальгійно-песимістичний мотив, мотив безвиході: *«І хоч-не-хоч танцюєш ти / із тінню на потрісканих шпалерах. / І не питаєш хто змістив / твій білий світ від подиву завмерлий»* [4, с. 10]; *«І хто я, хто учора був, / а нині став під білу фану. / Усе згадав – і все забув у домі, / зітканім з обману»* [5, с. 22]. Сповідуючи такий умонастрій, речі та істоти в ліриці набувають інших ознак, перестають бути собою, прикидаються кимось іншим, є знаками чогось більшого або чогось іншого; вони змінюють форми й тіла, подвоюються, множаться, вперто вислизаючи, втікаючи, не даючи себе зафіксувати в сталих межах. Ліричний суб'єкт не довіряє світові. Світ (за умов заангажованості свободи вираження думки) – це омана, ілюзія, тому дивитися на нього під прямим кутом не слід.

З іншого боку, «дім» (і світ) завжди залишається місцем повернення, затишним кутком для спасіння та збереження душевного спокою: *«То крижане, то вогненне це небо. / Вечір. Утома. І твоє слово непевне, / а певне слово – лиш вдома»* [5, с. 32]. Світова гармонія у створеному художньому просторі тримається на симетрії мікро- і макрокосму, відповідності біосу і космосу. Концепт світу (дому) простежується як в іманентному, так і трансцендентному аспекті, в якому врівноважено й універсальне світовідчуття, так й індивідуально-авторське.

Простір поезії – це простір природи в усіх її проявах, наділеної характером і архетипним тлом для творення художніх образів: *«зриваю в Слободі ромашки / великозорі під самий корінь / під саме нь ці ромашки і ті в золотому решеті / і вони сліні серед інших квіток»* [14, с. 69]; *«де-*

рева, люди, вітряки і птахи, і стеблини рівні – землею спрагло неспокійні, / не вибиваються з ріки» [5, с. 24]; «А під корою дзвін, рання пора березнева / Моляться голі дерева. Їх розуміє Він» [13, с. 21]. Поетичне мислення Василя Рябого первинно є природоцентричним, і концепт «природа» перебуває серед постійних і найбільш вагомих величин його художнього світогляду. У бутті природи зосереджено все – напруга почуттів, глибина спостережень, виразність думки. Природа – не контекст, не місце дії, а первородна субстанція буття, це саме буття. Прийом звичного паралелізму повною силою суголосний з настроєм ліричного героя, природа керує ним, ліричний суб'єкт набуває її ознак: «Розхлюпана пора достиглої стихії. / Темніють гриви трав, і я собі темнію» [13, с. 17]. Картини природи часом передані автором через психологічно наповнені синестезійні мікрообрази, знайомі серцю письменника: «вересневої ночі в Коломиї розтріскуються дерева / і Василь Андрушко ховає сві свої відполіровані різці / і кладе в найглибишу тріщину чорноокий каштан» [13, с. 12]. Такі візії спрямовують погляд читача углиб явлень та явищ, углиб змальованих реалій та зв'язків між ними, пережитих емоцій та почуттів, углиб життя слова, яке жилося і живиться величчю й багатством природних явлень. Ірина Жиленко акцентує увагу на таких рисах творчості поета, як прозора чистота, глибока тиша сильна духовність, яку ні випрацюєш, ні успадкуєш. Натякає й на творчу самоevolюцію автора, котра спричиняє те справжнє осягнення мистецтва слова: «У Василя Рябого, який не залишився осторонь модної деструкції, з роками (всі ми розумнішаємо з роками, хоч молоді важко з цим погодитися) спостерігається оце переростання підсвідомості у свідомість, а окремі вірші тягнуть вже і на над свідомість» [1, с. 6]. Знаковою І. Жиленко вважає збірку «Портрети з протягу», бо саме в ній, на її думку, відбулось вражаюче й остаточне завоювання слова й підкорення його своїй особистості.

Цікавими словосплетами вирує єдність антиномій у поезії Рябого, метафізично метафоризована до універсального розуміння: «Смієшся. Нам уже потішно. Бо гнізда б'є кудлата тінь. / Цілюються Дажбог і Крішна у полум'ї гріхопадін» [14, с. 34]. Дажбог – сонячне божество у східних слов'ян, це податель добра і багатства, божество достатку, опікун громади й народу («наділитель», також «доля», «щастя», «майно»). Крішна - божество індуїзму, що означене поняттями «всепривабливий» «красень», «темний», «темно-синій». Поєднанням таких контрастних образів Дажбога та Крішни усвідомлюється всесвітній взаємозв'язок, взаємоперетворення на міжпланетарному, трансцендентному рівні. Це навіть не з'єднання, а вічне наближення, приреченість існувати на різних полюсах, незбіг, установлений з первовіку. Безумовно, художньо-естетичне навантаження бінарних опозицій в поезиці автора досить потужне: «Що в мене є. Нема нічого. / Є тільки радість боязка» [6, с. 28]; «Чорні сосни і білий сніг, / білий світ – як любов, вина...» [6, с.

42]. Контраст – те, що пов’язує його тексти як змістово, так і формально. І незважаючи на новаторські та експериментальні звернення у цирині форми, все ж, перевагу автор надає змістовому наповненню та глибині вислову.

Домінуючий прийом у більшості поезій – контраст, що часто вибудовує антитезу. Остання переважно стосується універсалій і передає чуттєве протиставлення, що перегукується постмодерністськими умонастроями. Яскравим в цьому аспекті є, наприклад, вірш «Апполіон» (зб. «Елегія для білого диму»). Апполіон в міфології – душогубець, ангел смерті: «Пречорний ангел із безодні, / невтомний наглий руйнівник – сліпий, знервований, голодний, / що ні на хвилю не притих» [6, с. 33]. Поетичне письмо Рябого сповнене змішування різнополюсних одиниць буття, що призводить до рівня осягнення рівноваги й заспокоєння. Зовнішня розбалансованість персонажа стає свідченням і його психічних коливань, які, все ж, знаходять омріяний сенс, внутрішню злагодженість. В. Рябий змішує різні ознаки явищ – і це створює метафоризоване опредметнення життя, в якому доля ліричного героя перебуває в постійному внутрішньому стані примирення антиномій у світовому обширі.

Потужна енергетична наповненість поетичного світу Рябого досягається авторським потрактуванням елементів національної міфологічної стихії: автор доніс до читача її автентичність, первозданність: «Дерева вклякають на мох, скидають гадючу шкіру. / Приймають язичницьку віру / і вірять: почує Дажбог» [13, с. 21]. Знаковою є збірка «Постріл горіха», де рівень сакралізації думки та міфоосмислення світу дуже високий. Як і в попередніх збірках поезій, український поет у властивих йому формах художнього вираження осягає суть злагод і непорозуміння з навколишньою дійсністю через філософське осмислення радості й трагізму людського буття. Деякі вірші настільки «зашифровані», що нам дається тільки уловити мотив та настрій, здогадатись код. Поезія як мозаїка, як синтез мистецтв, як «поезомалярство» – безумовно, втілення експериментальних здобутків. Приховані чи позасвідомі інтертекстуальні зв’язки стають містками, що з’єднують різні художні світи, апелюючи до універсального слова міфу. Таким віршем є сонет «*i тах молір а сі мо ті о ліро*», лірична лінія якого вибудована на м’яких асонансах та фонетичних зрощеннях, які нагадують яскраву партитуру душі і лише кінцеві повнозначні слова в рядках допомагають з’ясувати приблизну семантику вірша:

*i тах молір а сі мо ті о ліро
сі мі сі я а сі то тишо
я ві я ні я клі я ва душо
я сно я зно я ладо вадо виро
перемолі мові люві кохано
пов’яко зморо мрето по хі ті
я ві я ні я клі я ва соді*

ір мя ір на лан ню конано... [5, с. 32].

Якби можна було надати поезії форми, то у Рябого вона була б замкненим колом постійного переродження, але з поверненням в незмінну точку відліку – внутрішнє «Я», в кордоцентричний: *покочу обруч куди схочу куди схочу себе покочу обруч кочу себе кочу* [14, с. 21]. Центр уособлений або домівкою, або Всесвітом, або межами власної, чи то і чиеїсь, близької, душі.

Рябий надзвичайно добре володіє Словом, а справжній майстер слова намагається «видобути» з кожної мовної одиниці максимальний семантико-стилістичний ефект і разом з тим уміло зреалізувати її прихований виражальний потенціал. Лише тоді авторське висловлення вражає своєю точністю та образністю. Слово може чути свій голос, а може не чути себе. Досягти відлуння у слові – справа нелегка, але хто його осягне – назавжди отримає ключ до високого мистецтва. Кожен вірш, як і поет, – самотній, а, отже, й унікальний, неперервний, такий, що своїм відлунням ладен пройти крізь століття і достукатись до первнів душі того, хто здатен його сприйняти на тому гносеологічному рівні, який йому властивий. Порозуміння поета із зовнішнім світом відбувається тільки за посередництвом слова. Поза словом, поза творчістю, яка дозволяє зазирнути в себе самого, реальності не існує. Звідси глибоке осмислення і досконале стилістичне осягнення проблематики слова, критеріїв його істинності, пошук зв'язку зі словом вічним, сакральним, первинним. П. Перебийніс також пише про надзвичайно гармонійну спорідненість автора зі Словом: «Він живе у слові, як у росині, дощині чи сльозині. І слово відкривається йому всіма глибинами, виграє всіма гранями, всіма барвами та відтінками» [1, с. 20]. Водночас літературознавець торкається питання жанрової специфіки Рябого і йому імпує те, що митець хоче і може освоїти всі можливі й неможливі форми та жанри – тріолети, сонети, рубаї, верлібри, пересмішки, скоромовки, навіть графічні композиції (так звані «ряботинки»), але найсильніший він у вільному вірші з елементами силабіки і міцною фольклорною основою, бо «тут його золоте дно і золота безодня».

Притаманний деяким віршам повторюваний образ крил як чогось далекого і недосяжного, але водночас високого і божественного коливається в чуттєво-настрійних інтерпретаціях: «*Нервово потрясіння крилечка, застиглого в порусі до зближення зі світлом, - землистий пилок на руках*» [14, с. 11]; «*звироднілі озвірілі мої крила – небо завинило ви завинили / летом марить душа не покинувши тіло*» [7, с. 6]; «*кілька пір їн прилипло до скла / мовби сірих пташенят змахне їх водій / чи розгляда-тиме шлях крізь крила*» [14, с. 14]. Образ крил – міфологічний. Це символ любові та перемоги, і що цікаво, насамперед перемоги над собою. Крила є знаком людської сили, що символізує вміння долати негаразди, крокувати уперед, не зупинятися на досягнутому, адже відомо, що найважча перемога та, яку людина здобуває над собою. Крила також –

ознака творчості, натхненного, божественного стану. Крила можна трактувати і символом виходу в інший простір – незвичайний, невідомий, безмежний, у якому людина може бачити себе з іншого боку.

Ще одним іманентним письму Рябого є концепт самотності, який також наділений низькою інтерпретацій. Внутрішнє відосіблення стає наслідком вияву ліричного героя як неповторної особистості, тобто виходом екзистенції за межі свого оточення. Самотність постає синонімом свободи, тільки перебуваючи в такому стані, ліричний суб'єкт здатен аналізувати себе, здійснювати процес само розуміння, саморефлексії. Здебільшого, такі вірші мають елегійний, сумовитий характер: *«хто мені скаже хто мене оскаржить у порожнині тиші / шукаю дурні вуха шукаю слух мільярду вух сподіваюся глухонімий безголосий своїм вухам / І ти спитаєш, де я. Там і тут – і всюди – непомітний осінньо-зимово-весняно-літній без вирію самотній птах»* [7, с. 27]; *«Полікували – аж голос охрип – Порозбігалися гості. В двері постукав тихесенько схилю. Ніч і самотність»* [10, с. 23]. Остання рядки особливо емоційно перегукуються з поезією В. Герасим'юка: *«Так, ніби захищаєшся... Навіщо? Вкрай сміхотворна кожна із атак. І розійдуться гості опівнічні. І тиша буде. І напишеш так: Дивись на мене. Говори до мене з нічної тьми. З опівнічної тьми. Бо це століття не таке шалене, якщо ховає прірву між людьми»*, що свідчить про належність обидвох авторів до одного творчого покоління, суголосне світовідчуття й сприймання себе у світі.

Експериментальній версифікаційній стихії Василя Рябого притаманна, як зазначалось, жанрова різноманітність – від класичних форм до екзотично-експериментальних: хоку, танки, рубаї, паліндромі, верлібри. Ольга Шаф зумовлює таке розмаїття бажанням розширити жанровий арсенал для повнішого самовираження, зокрема, через звернення до архаїчних нині жанрів [15, с. 136], і в цьому аспекті найбільш розмаїтою є збірка сонетів, верлібрів, хоку та паліндромів «Вага агав». Дотримуючись структури класичного хоку (жанр японської ліричної поезії довільного змісту, що має складатись з 3 рядків та 17 складів), автор надає цій поезії питомо українських, подекуди й християнських світоглядних концептів: *«хрест несе Ісуса на плечах розквітлого каміння»* [3, с. 28]; *«Зозуля кує в темряві, прив'язує до співу сон немовлят»* [3, с. 29]. Рябий – майстер паліндромів (вірша, що читається в обох напрямках), які, як зазначає автор, пишуться тоді, коли втомлюється серце і приходиться на допомогу розум, адже написати паліндром, а тим паче художній – завдання складне. Така форма поезії увиразнює та поглиблює метафоричність мови, магічна можливість осягнути глибину змісту слова. Поезію такого жанру неможливо розщепити на ідейно-тематичні пласти, можна лише відстежувати порухи й мінливість слова, уловлюючи краєм чуття настроєність і семантичний потенціал написаного:

*Неволя – я
(леза зел*

коло голок)
коренем мене рок
я не рок кореня
 (голоддолог). [3, с. 37].

В. Рябому настільки добре вдається володіти словом, що він здатен поєднати в одній поезії хоку з паліндромом, утворивши цікаве для прочитання й розуміння художнє зрощення:

Індія – я і дні.
І дім з міді –
Мідія – я і дім [3, с. 33].

У висновкових судженнях важко не погодитись з Ольгою Шаф. Науковець влучно пише, що «вірші Василя Рябого в метафізичному сенсі є храмослужінням красі, камертоном усесвітньої гармонії й нескінченною молитвосповіддю Всевишньому. Письму його властиве інтермедіальне поєднання слова, кольору, звука, що уповнокровнює рефлексію світу. Звукообрази в них часто набувають космічного масштабу, зливаючись у неземний оркестр. Поетові вдається почути «музику сфер», тієї вселенської естетичної закономірності, яку вираховував ще Піфагор. Симфонічність же художнього мислення, «повнозвучність» образів, що сугестують настрій тремтливо-захоплюючого піднесення, нагадують «златодзвонні» Гичинині рядки. Загалом же поезію Василя Рябого відрізняє зріла філософська виваженість, ґрунтована на глибокій рефлексивності та надтонкому чуттєвому проникненні в екзистенційну неповторність прожитої миті. Діалектика проминального й вічного, людських суєт-марнот та непідвладної часу природи – орієнтири для поетичних інтенцій митця. Споглядання світу, «вслухання» серцем у нього, поєднання мудрості, любові й доброти, геніальна здатність – якщо сказати словами поета – «утримати миследушею землевісь» забезпечують ту «оптику прозорінь» Василя Рябого, що творить неповторну магію його словесних ансамблів» [10, с. 505].

Література

1. Космічний віршосвіт: (Публікації про поетичну творчість Василя Рябого) / ред.-упоряд. В. П. Глаголюк. Коломия: Просвіта. 2009. 36 с.
2. Починок Ю. М. Українська експериментальна поезія кінця ХХ – початку ХХІ століття: текст, контекст, інтертекст [Текст]: автореферат дис. канд. філол. наук: спец. 10.01.06 – теорія літератури. Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2015. 20 с.
3. Рябий В. Вага агав. Сонети, верлібри, паліндроми. Коломия, 1998. 64 с.
4. Рябий В. Ворожіння на цвяхах. Коломия, 1992. 55 с.
5. Рябий В. Грань: Вірші. К.: Молодь, 1990. 64 с.
6. Рябий В. Елегія для білого диму. Поезії. Коломия. 1992. 56.
7. Рябий В. Зіниця на крилі метелика. Київ, 1997. 80 с.
8. Рябий В. Луни і відлуння: спогади. Дзвін. 2013. С. 122–137.

9. Рябий В. Портрети з протягу. Коломия, 1998. 88с.
10. Рябий В.М. Сологолос: Сто вінківсонетів. 2015. 512 с.
11. Рябий В. Жасминовий камінь. Київ, 1995.80с.
12. Рябий В. Це стан натхненно душі для прозрівання [роздуми відомого українського письменника родом з Коломиї про життя, творчість і поетичне натхнення розпитував Я. Васильок]. Перевал. 2015. №1-2.
13. Рябий В. Шукання двійника. Київ, 1992. 48 с.
14. Рябий В. Постріл горіха. Київ, 1994. 64 с.
15. Шаф О. Вінок сонетів у сучасній українській ліриці. Київ. ВЦ «Прогрес-світа». 2015. 232 с.
16. Сорока П. «Метафора мене знала раніше, аніж я її». Перевал. №4.2009.

*Стаття надійшла до редакційної колегії 02.10.2018 р.
Рекомендовано до друку к.ф.н., професором Яцків Н.М.*

**FICTIONAL DOMINANTS OF VASYL' RIABYI'S EARLY
CREATIVE WORK ON THE BACKGROUND OF EXPERIMENTAL
LYRICS OF THE END OF THE XX TH – THE BEGINNING
OF THE XXI ST CENTURY**

M. S. Hrytsiuk

*Vasyl Stefanyk Precarpathian National University; Ivano-Francivs'k,
st. Shevchenko, 57; tel. +380(342)59-60-74; e-mail: kf@pu.ukr.lit.ua*

The fictional dominants of early works of Vasyl Riabyi are analysed in the context of experimental poetry in the article. It is well-proven that a genre variety, metaphysical harmony, archetypes, verbal game are the dominant artistic receptions of early author`s works

Key words: *Vasyl Riabyi, experimental poetry, genre, archetypes, metaphor, motive, concept.*